

ДА ЖИВѢЕМЪ ЗА ГОСПОДА

СОФИЯ
1937

ДА ЖИВѢЕМЪ ЗА ГОСПОДА.

Тѣй както сте събрани днесъ, вие очаквате да ви се каже нѣщо ново. Много пжти новитѣ нѣща не донасятъ такава полза, каквато хората очакватъ. Въ ежедневния практически и реаленъ животъ сж важни две нѣща: първо, какъ да живѣете за себе си; второ, какъ да живѣете за ближнитѣ си. Тѣза две идеи включватъ въ себе си идеята, какъ трѣбва да живѣе човѣкъ за Бога. Не поставяйте тѣзи две идеи въ противоречие съ самия себе, да мислите, че като живѣете добре за себе си, вие живѣете добре и за Бога. Това отчасти само е вѣрно. Сжщевременно вие мислите, че като живѣете добре за ближнитѣ си, живѣете добре и за Бога. И това отчасти само е вѣрно. Обаче, като живѣе за Бога, човѣкъ живѣе добре и за себе си, и за своитѣ близки. Това е абсолютно вѣрно. Да живѣе човѣкъ за Бога, това значи да Му служи въ всички свѣтове — и въ физическия, и въ духовния, и въ Божествения. Забелязано е, че когато синътъ е въ съгласие съ баща си и майка си, той всѣкога успѣва. Не е ли въ съгласие съ баща си и майка си, той никога не е успѣвалъ и не може да успѣва. Благословението на майката и на бащата отваря пжть на децата въ живота.

Следователно, докато човѣкъ не е въ съгласие съ Бога, съ Неговия Духъ, той нищо не може да направи. Да бждешъ въ съгласие съ Божия Духъ, това значи за всичко да си благодаренъ, за нищо да не роптаешъ. Малко или много ти се даде, всѣкога да благодаришъ. Че не си получилъ очакваното — никога да не роптаешъ. Веднѣжъ дошълъ на земята, човѣкъ ще бжде въ положението на баща или майка, на синъ или дъщеря. Като баща, той никога не трѣбва да внася противоречие въ ума на сина си. Икато синъ, той никога не трѣбва да мисли, че баща му е несправедливъ.

Сега искате да ви се каже нѣщо. Едно трѣбва да имате предъ видъ: Не предприемайте работи, които не можете да свършите. Предварително си дайте отчетъ, какво можете да направите и какво не можете, да не се намѣрите въ положението на онзи нашъ братъ, който взе 90,000 лв. отъ една сестра, съ условие да ѝ направи апартаментъ. Той изяде паритѣ, и нищо не направи. Въ резултатъ, той стана причина сестрата да се разочарова и да излѣзе отъ братството. Сжщиятъ братъ задигна голѣми суми на братството и въ края на краищата остави единъ братъ да плаща вмѣсто него. Сега той е въ онзи свѣтъ. Пазете се да не попаднете и вие въ сжщото положение. Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ все ще замине за онзи свѣтъ, но да замине неподготвенъ, безъ да е вършилъ волята Божия, това е едно нѣщо. Да

замине за онзи свѣтъ, следъ като е вършилъ волята Божия, това е благословение.

И тъй, като имате предъ видъ това нѣщо, заемайте се съ малки работи, а не съ голѣми. Малката работа, свършена както трѣбва, е равна на голѣмата. Важността на нѣщата не се заключава въ голѣмината, но въ начина на изпълнението имъ. Една чаша вода, дадена на ожаднѣлия пѣтникъ, струва милиони. Следователно, всѣка малка работа, направена на време и на мѣсто, струва повече отъ десетъ голѣми работи, свършени безъ любовъ и не на време. Стремете се да дадете на човѣка поне една чаша вода. Мнозина мислятъ, че, ако работятъ нѣщо за братството, вършатъ волята Божия. — Не, животътъ не се заключава въ трупане на богатства. Силата на човѣка, както и на братствата, на обществата не седи въ паритѣ, но въ тѣхната вътрешна мощъ. Силниятъ конь може да носи на гърба си голѣми товари, но слабиятъ, и злато да му турите, щомъ тежи, той не може да го пренесе и до най-близкото разстояние. Разумниятъ свѣтъ не иска да товари никого. Той дава на всѣки човѣкъ толкова товаръ, колкото може да носи. Тъй щото, когато нѣкой се оплаква отъ непосиленъ товаръ, той трѣбва да знае, че самъ се е натоварилъ. Запримѣрь, нѣкой се сили по външенъ пѣтъ да обича всички хора. — Това е невъзможно. Какво трѣбва да направи, за да обича хората? За да отговоря на този въпросъ, ще ви запитамъ

Какъ трѣбва да се отнасяте съ изворитѣ? Когато отивате при нѣкой чистъ планински изворъ, турете устата си на главата му, отдето извира водата, и утолете жаждата си. Искате ли, обаче, да измиете краката си, ще отидете на долната частъ на извора, дето водата изтича.

Следователно, когато отивате при нѣкой изворъ, не мийте краката си на мѣстото, дето извира. Спазите ли това правило, по този начинъ вие проявявате любовта си. Този законъ се отнася и до човѣка. Искате ли да обичате хората, не ги цапайте. Пийте вода само отъ главата на извора, а краката си мийте тамъ, дето изворътъ изтича. Богъ е, Който обича хората, а не човѣкъ. Човѣкъ може да бжде само проводникъ на Божиата Любовь. Той не е нищо друго, освенъ касиеръ на Божествената банка. Той е длъженъ да дава на всѣки човѣкъ отъ паритѣ на тая банка по толкова, колкото е опредѣлено. И за себе си да задържи само тази сума, която му е опредѣлена. Рече ли да намали отъ сумата на другитѣ, за да увеличи своята, директорътъ на банката ще го уволни. Директорътъ на тази банка не сжди човѣка отвънъ, но отвжтре. Той представя закона на справедливостта, който е безпощаденъ.

И тъй, искате ли работитѣ ви, както и тия на вашитѣ ближни, да вървятъ добре, вършете волята Божия. — Какъ? — Както я разбирате отвжтре, а не отвънъ. Никой не

може да изпълнява волята Божия по законъ, по външно налагане. Новиятъ животъ изисква вие да бждете щедри, а не другитѣ. Ако всѣки си каже, че трѣбва отъ него да мине, въпросътъ е разрешенъ. Носете въ себе си мисълта, никого да не подяждате. Не мислете, че можете да излъжете нѣкого. Човѣкъ не може да лъже нито себе си, нито другитѣ. Никой никого не може да излъже. Докато не очаква на другитѣ, човѣкъ всѣкога ще бжде свободенъ. Че нѣкой му обещалъ това или онова, той не се лъже. Човѣкъ трѣбва да бжде справедливъ, да не се измжчва. Щомъ направи нѣкаква погрѣшка, той веднага трѣбва да я изправи. — Ама защо сгрѣшихъ? — Не съжбявай, че си сгрѣшилъ, но изправяй погрѣшкитѣ си. Купувате едно вжже, което ви препоржчватъ за много здраво. Безъ да го опитате, вие закачвате на него голѣмъ товаръ и го спущате въ кладенецъ. Вжжето се скжсва, и товарътъ пада въ кладенеца. За да не повторите сжщата погрѣшка, купите ли втори пжтъ вжже, предварително го изпитайте и после си служете съ него. Значи, искате ли да не грѣшите, изпитвайте нѣщата и после ги прилагайте.

Помнете следното нѣщо: Човѣкъ никога не може да предаде на другитѣ това, което самъ не носи въ себе си. Ти никога не можешъ да предадешъ на хората любовь, милосърдие, справедливостъ, ако не носишъ въ себе си тия качества. Какъ ще препода-

вате на хората красноречие, ако не сте красноречиви? Ще кажете, че красноречието е дарба, която на малцина се дава. — Всѣки човѣкъ може да бжде красноречивъ. Той има гласъ, трѣбва само да се упражнява. Това е въпросъ на вѣра въ себе си и на упражнения. Лесно е да се говори, че Христосъ това направилъ, това казалъ. Знаете ли, какъ е постигналъ Христосъ всичко това? Той се е молилъ по цѣли нощи. Какво правите вие? Като се помолите веднѣжъ за нѣщо, повече не се молите. Постоянство се иска отъ човѣка. Христосъ казва: „Жетвата е много, а работниците — малко. Молете се на господаря на жътвата да прати работници!“ Питамъ: Молили ли сте се да ви изпратятъ работници, които да ви помагатъ? Всѣки самъ трѣбва да се моли, да не очаква други да се молятъ за него. Казано е въ Писанието: „Дето сж двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ“. Това значи: единъ ще донесе вълната, другъ ще я изпреде. После, първиятъ ще тъче преждата, а вториятъ ще шие плата. Хората не успѣватъ въ много работи, защото не вѣрватъ въ това, което проповѣдватъ. — Защо не вѣрватъ? — Защото не прилагатъ правилно методитѣ. Тѣ взиматъ кутия кибритъ, турятъ я въ джоба си и я забравятъ. Днесъ ги вали дъждъ, утре ги вали, и кутията съ кибрита се намокри. Като имъ потрѣбва огънь, драснатъ една, втора, трета клечка, но тѣ не се запалватъ. Много просто! Ки-

бритътъ е мокъръ, а трѣбва да бжде сухъ, да стои на сухо мѣсто. Искате ли да имате постижения, прилагайте новитѣ методи.

Единъ добъръ и богатъ нашъ братъ често казваше: Човѣкъ може и по петъ стотинки да дава, не е въ многото. Той казваше това, защото бѣше голѣмъ скжперникъ. Споредъ мене, този човѣкъ е правъ въ едно отношение: той може да започне съ петъ стотинки, но ако днесъ даде петъ стотинки, утре да даде 10 ст., после — 15, 20, 25, 30 стотинки и т. н. — постепенно да увеличава. Обаче, той спрѣ при петтѣ стотинки, и въ края на краищата всичко изгуби. Той бѣше добъръ, справедливъ човѣкъ, но скържавъ. Каквото бѣше спечелилъ, другитѣ го изядоха. Питамъ: Трѣбва ли човѣкъ да скжпи своето материално, духовно и умствено богатство? Ако го скжпи, други ще го ядатъ и пилѣятъ вмѣсто него. Кривата мисълъ води къмъ криви последствия. Бждете внимателни, изправяйте мисълта си, да не се намѣрите като мухата предъ затворения прозорецъ и да се чудите, какъ да излѣзете вънъ. Колкото и да се блѣска мухата въ прозореца, тя не може да го пробие. Трѣбва да дойде нѣкой отвънъ, да ѝ помогне. Ако нѣма кой да ѝ помогне, тя ще се убие отъ блѣскане.

Казвамъ: Не пресилвайте нѣщата, за да не пострадате. Всѣка работа трѣбва да се започне на своето време, и постепенно да ѝ се усилюва темпа. Речете ли изведнѣжъ да се

засилите, ще страдате и нищо нѣма да постигнете. Нѣкой човѣкъ въ младинитѣ си ялъ, пилъ, гулялъ, за работа не мислилъ, а за Бога — още повече, но на края на живота си решилъ да работи за Бога, да се изправи. Късно е вече. Рече ли на старини да бърза, той ще се осакати. Всѣко нѣщо трѣбва да се върши на своето време. — Ама искамъ да служа на Бога! — Ако си роденъ за това, ти ще го направишъ, и то не на старини, но отъ най-ранната си възраст. — Ама искамъ да обърна еди-кого си къмъ Бога! — Нѣма какво ти да го обръщашъ. Твоята задача е само да похлопашъ на вратата му и да кажешъ: Братко, часътъ е четири. Стани! Щомъ се събуди, той знае вече, какво му предстои да работи и какъ трѣбва да свърши работата си. И моята работа по отношение на васъ е сжщата: ще похлопамъ на вратата ви, ще ви кажа, че часътъ е четири. — Какво да правя? — Ще отидешъ да посѣешъ нивата си, както знаешъ. Ще насадишъ дървета въ градината си, както знаешъ. Ще възпитаваешъ децата, както знаешъ. Ти си училъ, свършилъ си земедѣлие, богословие, естествени науки, философия и т. н. Трѣбва ли азъ да те уча, какъ да работишъ? Ако си бакалинъ, ще бждешъ мекъ, любезенъ, внимателенъ. Нѣмашъ ли тѣзи качества, никаква клиентела нѣма да имашъ. Взимайте примѣръ отъ свѣтскитѣ хора. Когато иматъ интересъ отъ нѣкого, тѣ сж внимателни, любезни, меки. Затова

Христосъ казва: „Синовѣтъ на тъмнината сж по-умни отъ синовѣтъ на виделината“.

Човѣкъ трѣбва да бжде справедливъ. Това се иска и отъ васъ. Често съмъ слушалъ да казвате: Детето, докато не се бие, човѣкъ не става. — Това отчасти е вѣрно. Кой се топли на огъня: измръзналиятъ, или стоплениятъ? Кой яде и пие вода: гладниятъ, ситиятъ, или който е задоволилъ жаждата си? На кого трѣбва да проповѣдвате: на праведния, или на грѣшния? Измръзналиятъ се нуждае отъ огънь, отъ топлина. На измръзналия нѣма да говорите нищо. Ще го турите край огъня и ще изкарате студа вънъ отъ него. Той ще ви благодари, че сте го освободили отъ студа. И въ човѣка има студени мисли, чувства и постѣпки, които трѣбва да се изкаратъ навънъ. Останатъ ли въ него, тѣ го правятъ студенъ. Той е студенъ, но не е мъртавъ. Живъ е този човѣкъ, но се нуждае отъ топлина. Внесете топлина въ него, и той ще се обнови. Топлината, това е новото, което сгрѣва измръзналия човѣкъ. Това се иска сега отъ васъ. Вие имате на разположение и дърва, и вжглища, и печка. Турете дървата, турете запалката и драшете кибрита. Щомъ огънятъ ви гори, все ще намѣрите нѣкой замръзналъ човѣкъ, когото трѣбва да стоплите. Не щадете дървата и вжглищата си! Не щадете времето си! — Не е ли достатъчно само да влѣзе вжтре? — Не, ще запалите печката си и ще го турите близо до нея. Щедростъ се иска отъ

васъ! — Ами да му помогнемъ материално! — Не, този човѣкъ не се нуждае отъ пари. Той има нужда отъ топлина. Стоплете го, сгрѣйте го, и той ще остане за винаги благодаренъ. Топлината, която ще внесете въ него, върши чудеса. Помнете: малкитѣ нѣща въ живота понѣкога сж по-важни отъ голѣмитѣ.

Задайте си въпроса, какво ви липсва сега. — Любовь ви липсва. Вие сте влюбени, но любовь нѣмате. Върнете се въ своето детинско състояние. Първоначално детето люби, а после се влюбва. То люби майка си, а се влюбва въ ябълката, която вижда отвънъ. Дето мисълта работи, тамъ любовта действува. Щомъ мисълта престане да действува въ човѣка, тогава иде влюбването. Влюбването се придружава съ кражба. Докато мисли, детето всѣкога е готово да постъпи съ любовь. То вижда ябълкитѣ въ двора на съседа, отива при градинаря и го моли да му откъсне една-две ябълки. Щомъ не мисли, то е влюбено въ ябълкитѣ и започва да търси начинъ, какъ да открадне нѣколко. Ще кажете, че нѣма нищо лошо въ влюбването. — Дали има нѣщо лошо въ влюбването, или не, важно е, че като се влюби, човѣкъ започва да краде. Момъкътъ се влюбва въ мома и я открадва отъ родителитѣ ѝ. Влюбването ограничава човѣка. И вие сте влюбени въ нѣкоя идея и се чудите, защо сте толкова ограничени и измжчени. Вашитѣ идеи ви ограничаватъ. Искате ли да бъдете свободни, трѣбва да приложите лю-

бовъта. Влюбването се придружава съ ревност, съ съмнение, съ подозрение. Любовта, обаче, подразбира правилни отношения между хората.

Сега отъ всички се изисква да изпълните волята Божия, както трѣбва. Нѣкой казва: Досега не съмъ изпълнилъ волята Божия, че отсега нататѣкъ ще я изпълня! Помнете: Ако цѣлъ животъ не сте изпълнявали волята Божия, и последния день я изпълните, този день ще ви спаси. „Краятъ увѣнчава дѣлото“ — казва поговорката. Ако цѣлъ животъ сте изпълнявали волята Божия, а последния день не я изпълните, работата ви е пропаднала. Последното добро дѣло служи за основа на бждещия животъ. Единъ господарь има сто слуги. На 99 отъ тѣхъ редовно плаща. Щомъ дойде до стотния слуга, той му казва: Махни се оттукъ! Дотегна ми да се разправамъ съ васъ! Щомъ каже така, този господарь е развалилъ цѣлата си работа. И другъ господарь има сто слуги. Като дойдатъ при него да имъ плаща, той ги прогони отъ себе си, не иска да имъ плаща. Като дойде стотниятъ слуга при него, той се размисли върху постѣпката си, вижда, че е постѣпилъ лошо и веднага плаща на слугата си, като му казва: Иди скоро да извикашъ другаритѣ си, да платя на всички. Следователно, ако последното дѣло на деня е добро, то е въ сила да изправи 99-тѣ лоши дѣла. Ако последното дѣло на деня е лошо, то е въ сила да развали 99-тѣ добри дѣла.

И тъй, страданията на хората се дължат на неизпълнение на волята Божия. Благуването, радоститѣ имъ се дължатъ на изпълнение на волята Божия. Въ всѣка работа, малка или голѣма, човѣкъ трѣбва да работи съзнателно, да изпълнява волята Божия. Работата не повдига човѣка, но човѣкъ повдига работата. Не е важно, каква работа върши човѣкъ. Важно е, какъ я изпълнява. Нѣма занаятъ, професия, презъ която човѣкъ да не мине. Първоначално работитѣ му се налагатъ, а после самъ си прави изборъ. Първо човѣкъ живѣе по закона на необходимостъта, а после — по закона на свободата. Докато не е научилъ уроцитѣ на живота, той изпитва закона на необходимостъта. Щомъ научи уроцитѣ си, тогава живѣе по свобода, по благодать. Докато е въ закона на необходимостъта, човѣкъ неизбежно ще прави грѣшки. Грѣхътъ, престѣпленията се дължатъ на безлюбие. Като прилага любовта, човѣкъ знае, кжде какъ да постѣпва. Като види меденъ сждъ, той казва, че трѣбва да го калаиса. Види ли златенъ предметъ, той го туря настрана. Затова и на васъ казвамъ: Меднитѣ предмети можете да калаисвате, но златнитѣ — никога.

Започнете да работите върху себе си съзнателно, да приложите онова, което е дадено въ беседитѣ. Четете и прилагайте! Има нѣща, които можете да приложите още днесъ. Има нѣща, за приложението на които

се иска много време. Когато искате да приложите даденъ методъ, или да направите нѣщо, гледайте да бжде въ кръга на вашитѣ възможности, че каквото започнете, да го свършите. Като работите по този начинъ, вие ще си създадете характеръ, постоянство и издръжливостъ — каквато работа започвате, да я свършвате съ успѣхъ. Мнозина се заематъ съ обръщането на хората къмъ Бога. — Това е най-мъжната работа, съ която човѣкъ може да се наеме. Докато той самъ не се обърне къмъ Бога, никого не може да обърне. За васъ е важно да намѣрите правиленъ методъ да работите върху себе си. Като четете беседитѣ, спирайте се върху ония мисли, които сж ви направили впечатление и които харесвате. Повтаряйте ги по нѣколко пѣти, докато оживѣятъ въ васъ и можете да ги приложите. Четете за себе си, а не за другитѣ. Въ всички положения човѣкъ трѣбва да бжде естественъ. Като говори предъ хора, той трѣбва да забравя, че е предъ публика, да мисли, че е самъ. Докато вижда хората предъ себе си и мисли за тѣхъ, той всѣкога ще губи своята естественостъ. Това значи да бжде човѣкъ съ юлари. Новото не търпи никакви юлари. Когато говорите на хората, движенията ви трѣбва да бждатъ естествени. Естествено движение е това, чрезъ което човѣкъ дава нѣщо отъ себе си. Добритѣ оратори иматъ естествени движения, вследствие на което влияятъ на публиката.

За да успѣвате въ живота си, пазете след-

ното правило: Никога не изнасяйте погрѣшкитѣ на хората. Ако трѣбва да кажете нѣщо, кажете най-доброто. За лошото въ човѣка не мислете. Всѣки самъ трѣбва да види погрѣшкитѣ си. Щомъ ги види, той лесно ще ги изправи. Речете ли да изнасяте погрѣшкитѣ на човѣка, той веднага ще се опълчи срещу васъ. Мислете добре за човѣка, ако искате да му помогнете. Съзнателниятъ човѣкъ вижда погрѣшкитѣ си и търси начинъ за изправянето имъ. Искате ли да му помогнете, не го корете, но дайте му цѣръ, да се справи съ своя неджгъ. Внесете въ ума на човѣка положителната мисълъ, че той ще се изправи. Нѣма да мине много време, и той наистина ще се освободи отъ погрѣшката си. Дръжте въ ума си положителни мисли и и за себе си, и за своитѣ ближни, и ще ликвидирате съ погрѣшкитѣ си.

„Само Божиата Любовь носи пълния животъ“.

✱

Беседа отъ Учителя, държана на
23 мартъ, 1937 г. София.—Изгрѣвъ.